

Dr. Somogyi Imre

Krisztus királysága

Bibliai és társadalmi tanulmány



Lapunk szeretne időről időre bemutatni egy-egy régebbi írást, tanulmányt neves baptista szerzők tollából. *Dr. Somogyi Imre* most közölt tanulmányának a kiadási évét sajnos nem tartalmazza maga a füzet. Ám a tartalom szempontjából ez mellékes, mert a témája ma is időtálló.

Lelkem ünneplő ruhába öltözik... Megyek audienciára. Elviszem magammal a hódolat aranyát, a tisztelet tömjénjét és a hála mirháját. A Felség lábai elé teszem ezt az egyszerű írást is mint hűségnyilatkozatot.

Elmélkedésemet a következő gondolatmenetben végzem:

- I. A király és a királyság
- II. Király-e Jézus?
- III. Jézus királyságának magyarázata
- IV. Jézus királyságának időtartama
- V. Jézus királyi jogai

- VI. Jézus örökös király
- VII. Jézus választott király
- VIII. Jézus valóságos király
- IX. Jézus a királyok királya
- X. Jézus az én királyom

I. A király és a királyság

A „király” szó más néven fejedelmet, uralkodót jelent. A Bibliában már Ábrahám patriarcha idejében olvasunk Sodoma királyáról, Sáleem királyáról és Gérár királyáról (1Móz 14,1–18; 20,2), ami arra enged következtetni, hogy az emberiség már a Sineár mezején történt széttagozódása és nyelvcsaládokra való oszlása után megalkotta a királyság intézményét s vele az úgynevezett monarchikus államformát. Ez a körülmény egyrészt az ember uralomvágyára s nem kevésbé szol-

gai hajlamára, másrészt a jogrend és az államélet természetes kialakulására mutat.

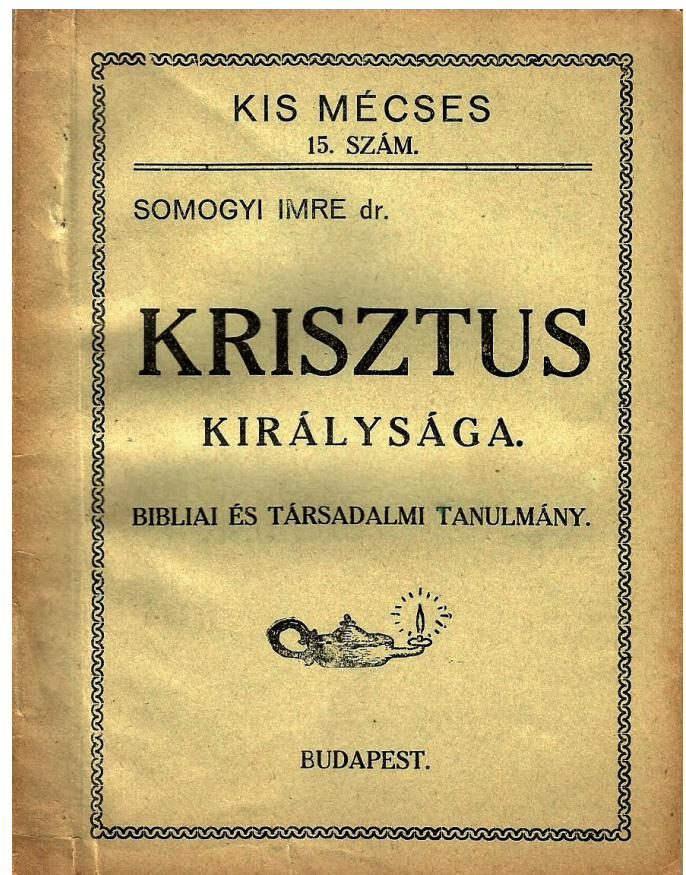
Amidőn Isten az izraelitákat mint választott nemzetet kivezeti Egyiptomból, még király nélküli nemzetet képeznek, akiknek Mózes és Áron általi vezetése teljesen azonos a patriarchák korabeli családiás jellegű kormányzással, mely szerint Isten – Szent Szelleme által – szolgáin keresztül közvetlen befolyást gyakorol a népre. Ez az ideális kormányzási rendszer sokáig fennállott és tökéletesebb formát nyert azért, hogy Mózes – a központi irányítás mellett – megalkotta a csoportvezetői rendszert, ezredeseket, századosokat, ötveneseket és tizedeseket rendelvén ki bíránakul és vénekül a nép élére (2Móz 18,25–26).

Mikor az izraeliták Kánaán felé vándoroltak, útközben állandóan oly pogány néptörzsekkel találkoztak, kiknek nagyobb részt királyaik voltak (4Móz 20,14; 21,1) s mikor bevonultak az ígért földjére, ott szintén oly népek által környezettek, kik királyi kormányzás és vezetés alatt állottak (Józs 5,1). Ezek a tapasztalatok nagyban hozzájárulhattak ahhoz, hogy a választott nép megismerje a királyság intézményét mely ismeret később a királyság megkívánására vezetett. Ennek a kívánságnak bölcsője pedig a *vallási elközyösödés* volt, amikor a nép – Sámuel próféta idejében – megunta és megutálta a csupán vallásos jellegű kormányzást és a szomszédos népek alkotmányának mintájára a királyság intézményének bevezetését kérte (1Sám 8,4–7). E sérelem ürügyül Sámuel elaggottságát és fiainak mint bíránakul kapzsiságát hozták fel.

Mózes már a teteles törvények megalkotásakor előre látta, hogy a népnek e kívánsága a jövőben meg fog születni, s éppen ezért törvénycikkben szabályozta a királyság intézményének esetleges bevezetését, előírván, hogy a választandó király olyan férfiú legyen, akit előbb Isten választ ki e méltóságra, továbbá aki istenfélő, aki a népet nem fogja visszavezetni Egyiptomba, aki mértékletes lesz úgy a vagyon- és kincsgyűjtésben, mint az udvartartásban (5Móz 17,14–20). Isten tehát nem volt ellene a királyságnak, de mellőzte ezt népének életéből sokáig azért, mert a királyi tiszttel járó uralkodói jogok a királyokra mint emberekre nagyobb kísértést gyakoroltak, s úgy vele, mint népével szemben a visszaélésekre tágabb teret jelentettek.

Izrael első királya Saul volt, akit Sámuel kent fel királlyá mint az Úr választottján (1Sám 9,17). A királyfelkenés rendszerint úgy történt, hogy a választott király fejére koronát helyeztek, kezébe törvénykönyvet adtak, öszvérre ültették, és miközben a nép énekelve a ruháját teregette elébe, a felkenési helyre kísérték, hol a papok és a próféták egy szaruból olajat öntöttek a fejére. A felkenés után megharsantak a kürtök, s a nép kiáltotta: „Éljen a király!” A legtöbb alkalommal a királynak kardot is átnyújtottak, és minden felkenés után áldozatot mutattak be az Úr előtt az újonnan felkent királyért.

Isten az első király felkenésével beleegyezését adta a királyság megalapozásához, beleegyezése azonban azt jelentette, hogy a nép kormányzásában csak formai változás állott be ezáltal, a lényeg ugyanaz maradt, ami volt, tudniillik Isten uralkodása. A királyságnak más irányban való fejlődése és a királyi hatalomnak öncélú gyakorlása nem nyugodt Isten akaratán és beleegyezésén, amely ténynek számos szomorú bizonyítékát szolgáltatja nemcsak a Biblia, hanem a világtörténelem is.



A „királyság” szó egyébként a görög eredeti szerint a „király” szóból származik és a Károlyi-féle fordítású magyar szövegű Bibliában gyakran helyettesítették az „ország” szóval. A királyság szó hívebben tükrözteti vissza a Biblia eredeti szavának értelmét és például a Miatyánkban lévő ezen mondatot is, hogy: „Jöjjön el a te országod” – helyesebben így használhatjuk: „Jöjjön el a te királyságod!”

II. Király-e Jézus?

Határozott igennel felelünk. Zakariás próféta a Seregeknek Urát királynak nevezi, s Jézus pedig a Seregek Urával, mint Atyával egy (Zak 14,16; Jn 10,30). Ebből a viszonyból kifolyólag Jézus az Atya királyi székében ül (Jel 3,21). Földre születésekor a keleti bölcsek mint a zsidóknak újszülött királyát keresik, akinek csillagát látták az égen (Mt 2,2). Erre az újszülött királyra, az Úr felkentjére célt az a zsoldáros jövendölése is (Zsolt 2,2). Az ótestamentumi jövendölésekben a „felkent” (héberül Messiás vagy Másziach) mindig az eljövendő, Dávid király családjából származó zsidó királyt jelenti. Az apostolok későbbi bizonyágtétele is úgy szólt, hogy Jézust az Isten maga kente fel (ApCsel 10,38).

Amikor Jézus az utolsó ítéletről tanított, világosan rámutatott arra, hogy az ítéletkor ő fog ülni, mint király, a dicsőség királyi székében (Mt 25,31,34). Amikor pedig a golgotai út előtt Jézus Pilátus előtt állt, és Pilátus ismételtelen feltette a kérdést: „Király vagy-e hát?”, Jézus így felelt: „Te mondd, hogy én király vagyok” (Jn 18,37). Ezek szerint Jézus saját magát is királynak proklamálta.

Jézus *a mennynek és a földnek királya*. „Teljes hatalom adatott nékem mennyen és a földön” – mondja ő (Mt 28,18).

Jézus *a zsidóknak királya*. Heródes már a gyermek Jézusban vetélytársát látja, nem sejtve Jézus királyságának igazi értelmét. Jézus Pilátus előtt nyíltan is megerősíti, hogy ő a zsidóknak királya (Mt 27,11). Pilátus ennek a nyilatkozatnak alapján írja Jézus fejtáblájára római, görög és zsidó nyelven: „Názáreti Jézus, a zsidók királya” (Jn 19,19).

Jézus *a pogányoknak királya*. A zsidók elsősorban jöttek ugyan tekintetbe a megváltás ténye szempontjából (Róm 1,16), de nem kizárólagos joggal, mert a Jézus királyban megjelent üdvözítő kegyelem és a Jézus király által elvégzett áldozat minden népre és nemzetségre elhatott. Már a próféta is úgy látta, hogy Isai gyökeréhez a pogányok is összegyűlnek (Ézs 11,10), sőt hogy a pogányok is benne bíznak (Mt 12,21).

Jézus *a szenteknek királya*. Ő maga is szent (Ézs 55,5) és királya az Isten szentjeinek, kik meghaltak már és a megdicsőülésre várnak (Jel 15,3), de királya az élőknek is, kik e földön szent életben járnak. „Ti választott nemzetség, királyi papság, szent nép vagytok,” – mondja az apostol (1Pt 2,9).

Jézus *az igazságnak királya* „A te országod pálcája igazságnak pálcája” – énekel róla a próféta (Zsolt 45,7). „Én azért születtem és azért jöttem e világra, hogy bizonyosságot tegyek az igazságról – mondotta ő maga, királyi küldetését megvilágítva (Jn 18,37b).

Jézus *a békességnek királya*. Az ige szerint az Ábrahám-korabeli Sálem királya mint a békesség királya Jézus király előképe volt (Zsid 7,1–3). Ézsaiás próféta is békekirálynak látta őt, örök békeországgal a jövő méhében (Ézs 11,1–10). Földre születésekor az angyalok a béke énekét énekelték (Lk 2,14), és halála előtt békességet hagyott népének testamentum gyanánt (Jn 14,27).

Az ő trónja felette állott és felette áll minden trónnak.

III. Jézus királyságának magyarázata

Jézus királyságát egy ideig még az apostolok is félreértették. Nacionalista érzelmektől vezettetve maguknak földi méltóságokat álmodtak, és azt vélték, hogy Jézus itt a földön fogja helyreállítani a zsidó királyság elhomályosult régi dicsőségét. Erre a felfogásra vallanak személyi aspirációik és torzalkodásaik, valamint a mennybemenetel előtti tudakozódásuk (Mt 20,21; Lk 22,24; ApCsel 1,6). Jézus királyságának legszebb magyarázatát maga Jézus adja ezekben a szavakban: „Az én országom (helyesebben: királyságom) nem e világból való.” (Jn 18,36a) Jézus nem földi trónt bírt, mert ezáltal uralkodása is a föld egy elhatárolt részére szorítkozott volna. Az ő trónja felette állott és felette áll minden trónnak. Jézus az egész földnek királya (Zak 14,9). Jézus királyi hivatása nem az volt, hogy a testi Izraelt állítsa helyre, hanem hogy helyreállítsa és megalapozza a lelki Izraelt. Isten – az emberiség megmentése céljából – nem kísérletezett tovább a zsidó néppel, a kegyelem a törvényt hiábavalóvá tette, és Jézus királysága úgy a zsidók, mint a pogányok, tehát az egész föld népe számára Isten uralkodását jelentette. Isten országában pedig nincsen görög és zsidó, pogány és szkítiai, szolga és szabad, hanem minden és mindenkiben a Krisztus. (Kol 3,11).

Dániel próféta Jézus királyságáról jövődőlve, meglepő történelmi hűséggel ecseteli a halálával és feltámadásával

kapcsolatos eseményeket, s Jézust messiásfejedelemnek hirdeti, aki nemcsak király, de megváltó is a benne hívők számára. Évszázadok múlva Péter apostol a jeruzsálemi tanács előtt hasonlóképpen nyilatkozik, mondván, hogy Isten Jézust Fejedelemmé és Megtartóvá tette (ApCsel 3,31).

Jézus királysága egy magasabb rendű királyság, mely nem elhatárolt nemzeti, hanem határtalan lelki restaurációt volt hivatva véghez vinni. Mindezekből kitűnik, hogy Jézus királysága nem közönséges királyság. Jézus királyságának ha vannak is határai, azok nem politikai és földrajzi, hanem szellemi határok, melyek úgy a földet, mint a mennyet magukba foglalják.

Mily világos tehát előttünk, hogy Jézus miért nem jelent meg királyi külsőségek között e földön, és miért nem foglalt helyet egy földi trónon. Ha ezt teszi, akkor királyságának egyetemes, nemzetközi jellegét nem őrizhette volna meg és akkor nem lett volna szükséges hinni az ő királyságát, ha mindenki láthatta volna azt. Márpedig a kegyelem bírásának a hit az előfeltétele. Meg van írva, hogy „úgy szerette Isten e világot, hogy az ő egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen” (Jn 3,16).

IV. Jézus királyságának időtartama

A zsoltáros szent lelkesedéssel zengi az igét: „Él az Úr, mint király, mindörökké!” (Zsolt 29,10). Jézus királyságának kezdete és vége nincsen, mert mielőtt valaki vagy valami lett volna, ő már volt. Ő az Alfa és az Omega, – kezdet és vég önmagában (Kol 1,16–17; Jel 1,11).

Jézus öröktől fogva és örökké király. Amikor Izraelben más király volt, akkor is ő uralkodott, mert az egész nép királyával együtt az ő hatalmában volt. Királysága nem fog megszűnni soha, mert bár ez a föld egykor elmúlik és a rajta élők megítéltetnek, Jézus uralkodni fog a kegyelemben megváltottakkal és választottakkal örökké.

Jézus királyságának egy különös aktivitásáról kell megemlékezni e helyen, az ezeréves országlásról. Lesz egy korszak – és ennek a korszaknak időrendi titkába behatolni igen nehéz –, amikor Jézus a vértanúkat és a kiválóan hű lelkeket az „első feltámadás” kitüntetésében fogja részesíteni és ugyanakkor az e földön még élő, ugyancsak kiválóan hű lelkeket el fogja magához ragadni. Mindezeket eleve megítélve az örök életre, megosztja velük az uralkodást ezer esztendeig. Sokféle számítást eszközöltek már erre nézve az emberek, de nem kötve le magamat semmiféle számításhoz, különböző szentírási helyeket egybevetve azt vélem, hogy az úgynevezett ezerszázados uralkodás Jézus király megígért megjelenésével (az eszkatológia „parúziája”-val) kezdődik és még az utolsó ítélet előtt megy végbe.

Összehasonlító tanulmányt végezve Jézusnak minden idevonatkozó tanítása és példázata, valamint az apostolok magyarázata és az őskeresztények várakozó álláspontja felett alig tudok más következtetésre jutni. Megállapításomat főként három fontos bibliai helyről merítem.

1. Először említtem Jézus beszédét, aki midőn visszajöveteléről tanít, nem általános feltámadásról, hanem kifejezetten csak választottainak egybegyűjtéséről beszél (Mt 24,31; Lk 21,28).
2. Másodszor említtem Pál apostol tanítását, aki a feltámadásról írva érthetően mondja, hogy: „Első zsenge a Krisz-

tus (tudniillik a feltámadásban), azután akik Krisztuséi, az ő eljövetelekor (1Kor 15,23).

3. Harmadszor említtem János apostol látomását, ki az ezeréves uralkodással kapcsolatban világosan kifejti, hogy az említettek kivül egyelőre más halottak nem elevenednek meg (Jel 20,5).

Az isteni üdvterv végtelen dimenziójában nincsen szerepe az emberi számításnak.

Hogy Jézus visszajövele és az utolsó ítélet között hosszúnak tűnik fel az ezer esztendő? Ezt nem lehet mondani, egy hívőnek legkevésbé, mert annak tudnia kell, hogy az Úrnál ezer esztendő annyi, mint egy nap (Zsolt 90,4; 2Pt 3,8). Az isteni üdvterv végtelen dimenziójában nincsen szerepe az emberi számításnak. „Nem a ti dolgotok tudni az időket és alkalmakat, melyeket az Atya a maga hatalmába helyezett” – mondotta Jézus (ApCsel 1,7).

Kötött témájú elmélkedésem keretében nem lehet kiterjeszkednem bővebben az ezeréves országolás körülményeire. Óvatos megállapításaimat csak a szükséges gondolatokkal toldom meg. Jézus visszajövelekor tehát a földnek még nem lesz vége teljesen, csak hatalmas jelenségek és elváltozások lesznek a természeti világban, melyek megreszkettettek minden népet (Mt 24,30; Lk 21,26). A sátán, a világ fejedelme megköttötve immár nem ellensúlyozhatja Jézus uralkodását. Az ezer esztendő Istennek nagy kegyelmi ténye lesz, egyrészt boldog és örvendező választottaival szemben, másrészt a világgal szemben, mert ez idő alatt sokan megtérhetnek a bűnösök közül. Persze ez nem azt jelenti, hogy mindenki meg fog térni. Az ezer évnek eltelté után a sátán ismét eloldoztatik, és irtózatot utolsó erőfeszítéseket tesz az emberiség megromlására, úgy, hogy a szentek száma igen csekélyre zsugorodik össze. Majd hirtelen eljön Jézus király s vele a régi földnek és égnek vége, elkövetkezik a második feltámadás s Isten minden ellenséget Jézus lábai alá vetve Jézus megítéli a világot, illetve megítél minden lelket (Mt 25,32; 1Kor 15,24–25; 2Pt 3,10; Jel 20,7–18). Az utolsó ítélet után a halál is eltöröltetik, majd megkezdődik a király örök birodalmába való bevonulás. Lesz új ég, új föld (1Kor 15,26; 2Pt 1,11; 3,13; Jel 21,1).

Amikor a Miatyánkban azt imádkozzuk, hogy „Jöjjön el a te országod (királyságod)”, tulajdonképpen azt kérjük Istentől, hogy hosszabbítsa meg kegyelmi időszakát, s ennek kapcsán terjessze ki uralkodását az emberek lelki életében már itt, ebben a világban, hogy egykor részünk lehessen benne a másik világon is. És jön, jön, jön az Isten országa szakadatlanul és folytonosan, minden megtért lélekkel szélesedik a határa, végül, az idők teljességében, feltűnik az ország dicsősége és a Királyt meglátjuk színről színre (Fil 3,20–21)!

V. Jézus királyi jogai

A királysággal rendkívüli előjogok és uralkodói szabadságjogok járnak. Érdekes, hogy Sámuel próféta akkor, amikor a nép királyt kívánt, különös nyomatékkal hangsúlyozta előtűnik, hogy a királynak nagy és korlátlan hatalma lesz felettük s jól gondolják meg a dolgot, mert később hiába fognak pa-

naszt emelni az Úr előtt. A népnek tehát tudatában kellett lenniük annak, hogy mit csinálnak, mikor a királyság mellett döntenek (1Sám 10–18).

Földi királyok szuverén hatalmához viszonyítva Jézusnak mint királynak megvannak a következő főbb uralkodói jogai:

1. *Törvényhozói joga.* Ószövetségileg már ott volt az Atyával a törvény megalkotásakor. Ezek a törvényeken később korrigálásokat eszközölhetett, amely jog másnak senkinek nem adatott meg (Mt 5,21–48). Újszövetségileg megalkotta a szeretet törvényét (Jn 13,34). Vétőjogon ellene mond minden olyan törvénynek és rendelkezésnek, s megsemmisíti azokat, melyek emberi alkotások, és nem egyeznek meg az ő akaratával (Mt 5,19; 15,1–20).
2. *Bírói tiszte.* Az óhéber apokaliptika is megállapította a Messiás osztályrészét Jehova bíraskodásában. Ezt a bírói szerepet az evangéliumok és az apostoli levelek a legmagasabb fokra emelik. Jézus végső fokon ítélni fog mindent és mindenkit, ítélete ellen fellebbezésnek helye nincs (2Kor 5,10). Felülvizsgál minden más ítéletet, és előfordulhat, hogy akiket emberek elítéltek, azokat ő fel fogja menteni és akiket az emberek felmentettek, azokat el fogja ítélni. Mivel a bűn által mindnyájan ítélet alá rekesztettünk, felmentést csak úgy kaphatunk, ha Jézus élni fog kegyelmezési jogával (Róm 3,23–24).
3. *Végrehajtói hatalma.* A királyoknak módjukban áll rendeleteiket végrehajtani, ha kell, a hatalom eszközeivel. Ez a végrehajtó hatalma Jézusnak is megvan, aki sokkal inkább, mint a földi királyok, rendelkezéseinek érvényt tud szerezni. Jézus királyságának emberfelettsége éppen abban tűnik ki leginkább, hogy hatalma korlátlan. Ő lesz az is, aki az utolsó ítéletkor, ítéletének végrehajtásaképpen, az embereket jobb- és bal keze felől fogja állítani (Mt 25,33).

VI. Jézus örökös király

Mikeás próféta a Betlehemben születendő Jézusról jövendölve fennen hirdeti, hogy a születendő királynak uralkodói származása eleitől fogva, örök időktől fogva van (Mik 5,2; Kol 1,15).

*Amint az Atya osztozik Jézussal,
mint Fiúval a királyságon,
éppúgy osztozik azon Jézus is
fogadott testvéreivel.*

Jézus származása elsősorban mindig szellemileg határozandó meg, mindazonáltal tekintetbe veendő testi származása is. Szellemi értelemben Atyjától nyerte – tehát mint királytól, közvetlenül örökölte – a királyi hatalmat (Zsolt 47,8; Mt 28,18). Testi származására nézve is – Márián, illetve Józsefen keresztül – királyi sarj, mert király fia, „Dávid Fia” (Zsolt 72,1; Mt 1,2; 20,30; 21,9; 22,2; ApCsel 13,22–23).

Ebben a tekintetben egy nagy ígéret közöltetik mindazokkal, akik Jézuséi. Tudniillik, a Jézusban való hit által mindnyájan Isten fiaivá leszünk. Akik pedig Istennek fiai, azok természetesen Jézusnak örökösstársai. „Ha vele együtt

szenedünk, vele együtt meg is dicsőülünk.” (Róm 8,14–17). Amint az Atya osztozik Jézussal, mint Fiúval a királyságon, épp úgy osztozik azon Jézus is, fogadott testvéreivel (Lk 22,29–30; Jel 3,21).

VII. Jézus választott király

Noha Jézus öröktől fogva való és korlátlan hatalmú király, uralmát mégsem erőszakolja senkire. Amint a zsidók első királyát választás útján ültették trónra, éppúgy az ő királyságát is választástól teszi függővé minden egyén életére nézve. Azáltal, hogy Jézus ezt a szabadságot, illetve választói jogot adja minden embernek, egyáltalában nem csorbítja meg a világ feletti abszolút hatalmát. Sőt éppen ez a tény igazolja azt, hogy ő nem kényszeredett rabszolgákkal, hanem öntudatos polgárokkal akarja benépesíteni országát (Lk 8,7; 2Tim 1,12).

Jézusnak királlyá való választása – az evangéliom választójogi törvénye szerint – nyílt szavazással vagyis a hitnek nyílt megvállásával kell hogy történjék. Aki megvallja őt az emberek előtt, azt ő is megvallja az Isten angyalai előtt. Aki pedig megtagadja őt az emberek előtt, azt ő is megtagadja az Isten angyalai előtt (Lk 12,8–9). Nyíljon meg hát hallgató ajkunk, és mondjuk meg nyíltan e világnak, hogy Jézus a mi hitünknek fejedelme és elvégezője (Zsid 12,2)! Nyíljon meg bezárt szívünk kapuja is és hadd vonuljon be azon a dicsőségnek Királya (Zsolt 24,7)!

A királyválasztásnál a szabad akaratumk a szabad királyválasztó jogunk.

A királyválasztásnál a szabad akaratumk a szabad királyválasztó jogunk. Élhetünk vele úgy, amint akarunk. A döntés joga a kezünkben van, de a felelősség is egyedül minket terhel. Mindenki magának választ királyt; más helyett vagy más számára senki nem választhat – legfeljebb csak ajánlhat. Ennél a választásnál a többségi elv nem dominál; ha a többség Jézust koronázza is királlyá, de én nem választom őt királyomul, akkor nekem Jézus nem királyom, és királysága reám nézve lelki hasznot nem jelent, mivel a mások hite az én sorsomon nem segít. Nem maradhatok semleges sem, tehát „üres lappal” sem szavazhatok, mert az evangélium szavazásnak minősíti semlegességemet is. „Aki velem nincs, az ellenem van” (Lk 11,23).

Hangzatos jelszavak kíséretében sokat hallunk manapság Jézus társadalmi királyságáról. Felvonulásokkal, plakátzásokkal és egyéb ceremóniális látványosságokkal akarják Jézus királyságát dokumentálni. Jézus társadalmi, azaz tömegkirályságáról beszélni azonban mindaddig meddő és hiábavaló dolog, míg a társadalom, vagyis a tömeg feltétel nélkül alá nem veti magát Jézus uralkodásának. Jézus társadalmi királysága mindaddig csak frázis, amíg a társadalom tagjai egyénenként királlyá nem választják őt életükben.

Noha Jézus választott király, mindazáltal királysága – miként arra már más fejezetben is rámutattam – nem időhöz kötött, megválasztását tehát az idő nem érvényteleníti és nem szakítja meg. Hasonlóképpen a földi úgynevezett „örökös királyok”, más szóval trónt örökölt királyok sorsától is eltérően, Jézus király nem detronizálható, trónjától meg

nem fosztható, mert a trónja a mennyben van. Azt bárki megteheti, hogy Jézust mint választott királyát megtagadja (Lk 22,57), vagy lelki életéből száműzi (2Tim 4,10a), de Jézus azért király marad, és trónja megingathatatlanul áll továbbra is. Szó lehet még az engedelmesség megtagadásáról is (Jn 6,66), de Jézus királyságát ez sem befolyásolja. Magunk ellen vétkezünk mindig, valahányszor Jézus ellen vétkezünk.

*Azt bárki megteheti,
hogy Jézust
mint választott királyát
megtagadja,
vagy lelki életéből száműzi,
de Jézus azért király marad,
és trónja megingathatatlanul
áll továbbra is.*

Egy fontos körülményt még különösen tegyünk mérleget tárgyává. Azt, hogy a Jézussal való uralkodásra választottak száma csak azokból fog kitelni, illetve csak azokkal fog betelni, akik a Jézusnak királlyá való választása által maguknak erre a kiváltságra előjogot szereztek.

VIII. Jézus ténylegesen uralkodó király

Bár Jézus királysága az Isten uralkodásának szimbóluma, mindazáltal Jézus királysága nem eszményi, hanem valószínű királyság, amiből az következik, hogy Jézus tényleges király. Jézus ténylegesen országol, és uralkodása kiterjed a világegyetemre és az anyaszentegyházra egyaránt (Kol 1,17–18). Jézus az ő országában vezéri befolyást tart fenn magának (Ézs 55,4) nemcsak *passive* az evangélium által, hanem *active* a Szent Szellem által. Rendeleteinek megtartása büntetés terhe mellett kötelező, bár a büntetés felfüggesztését igen sok esetben gyakorolja a bűnös megtérhetésének céljából (Lk 9,56; Jn 12,48; 2Pt 3,9). Más uralkodói befolyást teljesen kizár; nem szolgálhatunk neki és a világ fejedelmének egyszerre. Jézus a Fő (Kol 1,18). A teher és az iga azonban, mely az ő országának polgárait nehezede, gyönyörűsége és könnyű (Mt 11,30).

*Ha királynak választottuk őt,
akkor parancsa legyen szent
számunkra.*

Ha királynak választottuk őt, akkor parancsa legyen szent számunkra. Hiszen egykor ott fogunk előtte állani, hogy polgárságunkról számot adjunk, és hogy cselekedeteink szerint általa megjutalmaztassunk (Mt 22,11).

És ha nem választottuk őt királlyul, vajon mit csinálunk vele? Mert ő van és valamit tenni kell vele, valamilyen álláspontot el kell foglalnunk vele szemben. Vajon milyen méltóságra helyezük őt? Kisebbre, mint a királyság? Akkor – felmerül a kérdés – mit használ nekünk, mi szükségünk van

reá? Ha egy sorba állítjuk őt a prófétákkal, a reformátorokkal vagy egyéb bölcs férfiakkal – akkor miért hordjuk a „keresztény” szóban a nevét, miért használjuk jelvényül a keresztjét, miért járunk a templomba, hol az ő nevében imádkozunk, és miért hiszünk az örök életben?

Némely országban megfosztották a királyt számos uralkodói jog gyakorlásától, és ezekben az országokban a király csak díszállást tölt be az ország élén. Valahogy így akarnak bánni egyes személyek, társadalmak, sőt vallási közösségek is Jézussal. Elismerik ugyan királynak – persze Jézus így nem annyira választott, mint csak örökös király, – de kikapcsolják őt életükből, s úgy egyéni, mint társadalmi életükből hiányzik a vele való szorosabb viszony. Királynak vallják Jézust, de csak olyan királynak, akit illő dolog ugyan ünnepelni, éljenezni, de akit nem célirányos megszólaltatni és parancsoltatni.

Mi pedig, akik Jézust önként, hitbeli meggyőződésünkből királyunkká választottuk, azt valljuk, hogy Jézus nem tabernákulumba zárható díszkirály, nem ünnepi viaszfigura, – hanem ténylegesen uralkodó király, életünknek forrása, tartalma és célja. Azt valljuk, hogy Jézus nem valami fiktív személy, aki volt, de nincs, legfeljebb majd csak újra lesz, hanem élő istenség, mindig és mindenütt jelenvaló isteni személy.

IX. Jézus a királyok királya

Erre vonatkozólag egy határozott kijelentést olvasunk a Jelenések könyve 19. részének 16. versében: „Az ő neve: Királyok Királya”. János látomásában úgy jelenik meg, mint akinek fején sok korona van, ami széleskörű uralkodást és sokszoros hatalmat jelképez (Jel 19,12). Pál apostol így határozza meg Jézus Királyságát: „Ezért fel is magasztalta őt Isten mindenek fölé, és azt a nevet adományozta neki, amely minden névnél nagyobb, hogy Jézus nevére minden térd meghajoljon, menyeyeieké, földieké és föld alattiaké” (Fil 2,9–10).

Jézus azonban nemcsak általános értelemben, de személyi vonatkozásban is a királyok Királya. A Biblia szerint Jézus kifejezetten a föld királyainak fejedelme (Jel 1,5), és egykor minden király leteszi dicsőségét és tisztességét Jézus királyi széke előtt (Jel 21,24). Egykor a királyoknak is számot kell adniuk a Királyok Királyának; íme a fokozatos felelősség törvénycikke a jézusi Corpus Jurisban: kormányozni és kormányoztatni, ítélni és megítéltetni (1Sám 12,25). Mennyire fontos és nemcsak általános, de egyéni érdek tehát Jézus tanításainak szigorú figyelembevétel a népek és nemzetek vezetői részéről is. Amint Isten akarata volt egykor, hogy a próféták és apostolok bizonyosságot tegyenek a királyok és császárok előtt (2Sám 12,1; ApCsel 27,24), éppúgy napjainkban is Isten akaratából van az, hogy sok nemzet parlamentjében ott vannak Jézus tanítványai, az isteni igazságok szószólói a nemzet, valamint vezetőinek lelkiismerete gyanánt. Hisszük, hogy Istennek ezen a téren még Magyarországon is céljai vannak, mert Jézus király a magyar nemzetért is nagy áldozatokat hozott.

X. Jézus az én királyom

Mit használna az ő királysága nekem, ha csak önmagáért volna király, és értem nem, vagy ha csak a mások királya vol-

na, és nem az enyém!? Jézus az én királyom: ezt hinnem kell. Ezt tudnom kell, ebben bizonyosnak kell lennem.

Az elragadtatás óráiban hitszemeimmel örömmel nézem őt a mennyei trónon, az Atyának jobbán. De úgy érzem, hogy legtöbbit mégis a kereszten kell szemlélnem és csodálnom őt (Lk 23,33), mert hiszen ott választottam meg lelkem királyává. Akkor hajolt meg előtte büszke térdem, mikor ott láttam őt világ csúfjaként Jeruzsálemben, a római konzulátuson és a népgyűlésen: gúnykirályként tövissel megkoronázva, nádjogarral feldíszítve, bíborpaláttal beborítva (Mk 15,17–19). Akkor szakadt fel keblemből a kiáltás, mikor halvány arcára esett tekintetem, és láttam azon végigcsurogni drága véré: Én Jézusom! Akkor borultam le sírva a földnek porába, mikor megláttam őt a fájdalom útján, amint roskadozva hordozta a nehéz keresztfát (Jn 19,17); tekintetem találkozott az ő tekintetével; könnytől csillogó tiszta, szent szemének ragyogó tükrében ott láttam nyomorult bűnös magamat; szerettem volna elsüllyedni szegyenemben és meghalni bánatomban, de az ő szemei az isteni szeretet és megbocsátás gyémántsugarait lövellték felém, s én meg voltam győzve, meg voltam mentve abban az órában!

*Mint a katona, ki sebtől vérző
vezérét látja maga előtt,
újult erővel veti magát
a küzdelemben:
úgy pattantam fel én is
egy régi élet
bűnös aléltságából.*

Mint a katona, ki sebtől vérző vezérét látja maga előtt, újult erővel veti magát a küzdelemben: úgy pattantam fel én is egy régi élet bűnös aléltságából, s keltem ki a közömbösség sírjából, s állottam oda a nagy Király hadseregébe hadakozni, a bűn és a világ fejedelme ellen. Ha ő királyom, akkor én az ő vitéze vagyok, és úgy akarok harcolni, mint a Jézus Krisztus jó vitéze (2Tim 2,3). Hallom az apostol tanácsát: „Istenhez méltóan viseljétek magatokat, aki az ő országába és dicsőségébe hív titeket” (1Thessz 2,12). Előre, előre hát, mindig csak előre, amerre ő megy, amerre ő vezet, a harcba, a szenvedésbe, a megaláztatásba, a béke, a boldogság, a megdicsőülés felé!

A Szolgatárs honlapja:
www.szolgotars.hu